

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku K. R.
przy uczestnictwie P. Ś., R. Ś., M. B., A. Ś., I. Ś. W.,
A. P., A. L. oraz małoletnich K. K. Ś.
i M. A. Ś.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania A. Ś.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestniczki A. Ś. na rzecz wnioskodawczynie kwotę
360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. postanowieniem z dnia 28 stycznia 2016 r. dokonał rozgraniczenia nieruchomości położonych w miejscowości T. gm. S. powiat (...), oznaczonych numerami ewidencyjnymi działek: nr 252/4 stanowiącej własność uczestników: P. M. Ś., R. Ś., A. Ś. W., M. A. Ś. i K. Ś. i nr 252/2 stanowiącej własność wnioskodawczynie K. R., zgodnie z mapą z projektem rozgraniczenia, wersja II, sporządzoną przez geodetę biegłego sądowego K. W.,

zaewidencjonowaną w (...) Ośrodku Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w S. w dniu 21 maja 2015 r. za nr (...) (kolor niebieski), tj. od punktu 3288-1909-1924-3279-3280-3281 do punktu 3282 oraz orzekł o kosztach postępowania. Stwierdził, że rozgraniczenie według stanu prawnego okazało się niemożliwe, wobec czego zastosował kryterium ostatniego spokojnego stanu posiadania.

Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 r. oddalił apelację uczestników P. Ś., R. Ś. i A. Ś.. Nie podzielił jednak stanowiska Sądu Rejonowego, że niemożliwe było rozgraniczenie według stanu prawnego, ponieważ stwierdził na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, że ustalenie tego stanu było możliwe i wymagało uwzględnienia zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu przez wnioskodawczynię K. R. w terminie 30-letnim biegnącym od 1978 r., ewentualnie od 1982 r. W okresie biegu zasiedzenia właściciele gruntu nie podjęli żadnych działań powodujących przerwę jego biegu, za taki nie można bowiem uznać postępowania rozgraniczeniowego, które wszczęła osoba zasiadająca. Rozgraniczenie według pierwszego kryterium z art. 153 k.c. dało jednak taki sam wynik, jaki przyjął Sąd Rejonowy.

W skardze kasacyjnej, opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 k.p.c.) uczestniczka A. Ś. zarzuciła naruszenie art. 153 k.c. poprzez przyjęcie, że nie można było ustalić stanu prawnego granicy działek nr 252/4 i 252/2 położonych w T. oraz art. 172 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że wnioskodawczyni z końcem 2008 r. nabyła własność spornego pasa gruntu pomiędzy działką nr 252/4 i 252/2. Skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, jak również zasądzenia na jej rzecz kosztów dotychczasowego postępowania, w tym kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczyni wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa

i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżąca uzasadniła potrzebę rozpatrzenia jej skargi wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadnością wniesionego środka odwoławczego; jej zdaniem orzeczenie rażąco narusza art. 153 k.c.

Skarga kasacyjna jest w sposób oczywisty uzasadniona wówczas, gdy dla przeciętnego prawnika z samej jej treści - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy kasacyjne zasługują na uwzględnienie. Argumentacja nie może przy tym odwoływać się do zarzutów niedopuszczalnych w świetle art. 398³ § 3 k.p.c., co oznacza, że niedopuszczalne jest kwestionowanie przeprowadzonej przez sądy powszechne oceny dowodów i poczynionych przez nie ustaleń faktycznych inaczej, niż w drodze wytykania nieprawidłowości popełnianych w toku postępowania. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać kwalifikowany charakter zarzucanego naruszenia przepisów prawa, przytaczając argumenty świadczące nie tylko o dostrzegalnym *prima vista* naruszeniu przynajmniej części przytoczonych w podstawach skargi przepisów, ale także o tym, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910).

Uczestniczka uważa swoją skargę za oczywiście uzasadnioną z uwagi na jednoznacznie błędną wykładnię art. 153 k.c. dokonaną przez Sąd Okręgowy, który pominął, jej zdaniem, ustalenie w pierwszej kolejności stanu prawnego spornych granic, wynikającego z aktów własności ziemi a ponadto błędnie

wywiódł z materiału dowodowego wniosek o zasiedzeniu pasa gruntu przez wnioskodawczynię. Tymczasem Sąd Okręgowy dokonał rozgraniczenia właśnie według stanu prawnego, który ustalił z uwzględnieniem stanu posiadania w chwili istotnej dla uwłaszczenia działek na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz.U. Nr 27, poz. 250 ze zm.) oraz skutków długotrwałego, później rozpoczętego posiadania przez wnioskodawczynię przygranicznego pasa gruntu w przeświadczeniu, że stanowi jej własność. Podstawa faktyczna ustalona przez Sąd Okręgowy wiąże Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. W skardze kasacyjnej nie zostały przy tym zgłoszone żadne zarzuty odnośnie prawidłowości postępowania dowodowego. Ocena zasadności skargi kasacyjnej przeprowadzona z uwzględnieniem niepodważonych ustaleń faktycznych i wniosków prawnych Sądu Okręgowego nie wskazuje na popełnienie przez Sąd Okręgowy jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa materialnego lub jego stosowania. W związku z tym uznać należy, że powołana przez skarżącą podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują również, aby zachodziły inne przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z § 5 pkt 3 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

jw